

עיתון האוהדים של אוהדי מכבי תל-אביב

יהודה זא המכבי

Maccabi Tel-Aviv Fanzine

גיליון שני, מכבי ת"א - הרצליה, גמר גביע המדינה, 18.5.05, אתר השחקן ה-12: WWW.12P.CO.IL

סאטירה-לב תועה/אילי, יוני וליאת

הכל התחיל לפני בערך שנתיים. משהו הציק לה, לא הסתדר, אך לא ידעה מה... כשגם חברה טובה, יהודה שנהר, מומחה מיוחד ומהפכני עם קבלות, לא עזר, היא החליטה לחפש וגם למצוא את שורש הבעיה. התחנה הראשונה הייתה הסקולוג. "אני לא גומרת", התלוננה, "אני מתקרבת, מגיעה ממש לנקודה... והכל מתפוצץ. החלפתי בחורים, ניסיתי אירופאים, דרום אמריקאים... החלפתי שיטות, אפילו ניסיתי מדיטציה, אבל כלום לא הולך!"

"איך בכלל הגעת אלי?" שאל הסקולוג. "אה, האחות של הבית-ספר הפנתה אותי...", היא ענתה. "טוב גברת צעירה, אין לך שום בעיה נראית לעין. את יהודיה לא? אני חושב שזה משהו שיכול להיות בינך לבינו", אמר והצביע למעלה, "הייתי ממליץ לך ללכת לחפש פתרון אצל הרב"... לאחר כמה שעות, בהן הספיקה לתהות היכן חטאה וכפרה, הגיעה לביתו. "שביל", אמר לה הרב, "אני רואה שאת נמצאת במצוקה".

הנערה החלה מגוללת שעות אחדות את הסיפור המלא, ולא החסירה אפילו פרט קטן. לפתע, כשהגיעה לקטע עם ה- "את הפזמון עכשיו, אנחנו לא שרים..." הוא פרץ לדבריה ונהם בחוסר סבלנות: "טוב טוב, אהההה... תשמעי, פיני על הקו ורוצה שאני אחזיר את שאראס בתשובה, אני חייב לזוז, אבל בכל מקרה נראה לי שיש לך יותר מדי בעיות על הראש, נסי אולי לבקר את הפסיכולוג. היא המשיכה בדרכה, היישר אל הפסיכולוג. "ובכן, את סובלת מפיצול אישיות די חמור", קבע הפסיכולוג. "זה נראה כאילו בליגה את בחורה אחת, ובגביע בחורה אחרת לגמרי!"

"אם ככה", אמרה בדאגה, "מה עם גביע הטוטו, דוקטור?". "אין לך מה לדאוג. זאת מחלה ששמורה רק לזוונים", הרגיע הפסיכולוג. "לאן הולכים עכשיו?", שאלה. "נסי אולי רפואה אלטרנטיבית. זה מה שהולך היום. אולי שיקראו לך בקלפים או משהו." דילגה הצעירה היישר לביתו של אדון רצון, שהרי הוא חכם גדול ומבין בתחמו. אבי (שם בדוי) פתח לבחורה בקלפים על השולחן שלו בטריבונה. "ובכן, אני מזהה שבעברך היית בריאה וחזקה מאוד, והפחדת את כל האחרות. כעת, אני רואה שנחלשת מאוד, ושהחברים שלך עוזבים אותך לאט לאט. יש רק דרך אחת לצאת מזה, והיא מאוד פשוטה. כל מה שאת צריכה לעשות זה..."

לא הספיקה הנערה לשמוע את דבריו, ופתאום החלו צעקות רמות, שנשמעו כמו נהמות של קופים. הביטה סביבה וראתה עדר גדול מאוד של ספק אנשים ספק קופים, בראשותו של טיפוס עב כרס עם חתיכת מקל דק בין שיניו. מיהרה וברחה מהקרקס הזה, חסרת אונים ואובדת עצות. ישבה לה בפנית רחוב ומיררה בככי. עבר לידה בחור בחלוק לבן ושאל אותה מדוע היא בוכה. "אני לא יודעת מה הבעיה שלי", יבבה הנערה. "ניסיתי הכל ואף אחד לא הצליח לעזור לי!" "אולי אני אוכל לעזור לך. אני קרדיולוג, בואי אלי לקליניקה..."

הלכו השניים למרפאתו של הבחור. "מממ... מה... מה זה?!?", זעק הרופא לאחר בדיקה קצרה. "מה קרה?", שאלה הנערה בתמימות. "איך זה יכול להיות? אין לך לב!!!", קרא הרופא. "מה זאת אומרת. בוודאי שיש לי! תמיד היה לי!", ענתה. "לא. ללא ספק, אין לך לב. כבר תקופה ארוכה שזה ככה. איך זה שלא הרגשת?", שאל הרופא ההמום. ואז, נזכרה הנערה בסיפור קשה וכואב מהעבר. היא נזכרה היכן הלב שלה.

היא נזכרה שהלב שלה כבר לא איתה שנתיים, ופעם אחרונה הוא נראה בירושלים, בזרועות אחרת. וכעת, היא ניגשת למטרה הבאה. ביום רביעי תתייצב הנערה על מנת להיזכר איך מרגישים כמו בימי הזוהר שלה. כדי להשיג כרטיס טיסה לאירופה, לטיול השנתי שלה בין המעצמות. אפילו השיגה לעצמה קוסם. ועכשיו, הדרך לאיחוד בינה לבין ליבה, נראית סלולה מתמיד. האומנם?

דבר המערכת

דיברנו על העונה הבאה, אבל הנה- כבר עכשיו יש עיתון אוהדים של ממש לאוהדי מכבי ת"א. אחרי גרסה חד פעמית של עלון, אנו שמחים לעבור למתכונת של עיתון בן שמונה עמודים. את הגיליון הקודם כמו את הגיליון הזה יהיה אפשר להוריד באתר האינטרנט של ארגון השחקן ה-12: www.12p.co.il. כמו כן נשמח אם אוהדים בעלי עסקים יפרסמו בעיתון זה ובכך תקל עלינו מלאכת העבודה. ליצירת קשר אפשר דרך אתר השחקן ה-12 או לחילופין באימייל yh@12p.co.il. בגיליון זה תוכלו למצוא שני טורי אוהדים, פינת שיעור היסטוריה, פינת היכל התהילה, סיפורו של האוהד הרצל תרנגול(הידוע בזעקת קוקו-ריקו), את הפינות החדשות "צהוב בנשמה" שבה כל פעם יענה אוהד אחר על שאלון קצר, "הראשון שלי" שבפינה זו יספר לנו אוהד על חוויותיו מהמשחק הראשון שנכח בו ואת פינת "זאת השאלה" בה נציג שאלה וכל אוהד יענה על פי דעתו. בסוף העיתון יהיה ניתן למצוא גם את המדור הסאטירי שיעסוק הפעם במכבי החולה של עונת 04/05. בתקווה שהגביע יחזור הביתה, מערכת "יהודה המכבי".

תוכן

לוני והאלימות במגרשים+שיעור הסטוריה- עמוד 3

קוקו-ריקו- עמוד 4

זאת השאלה- עמוד 5

פיוס וניצחון+ הראשון שלי- עמוד 6

צהוב בנשמה+היכל התהילה- עמוד 7

סאטירה-לב תועה- עמוד 8

צהוב בנשמה

שם: גל מושיוב

גיל: 19

עיר: ראשון לציון

שער בבלומפילד: 11

שחקן אהוב: טל בן חיים

קבוצה אהודה בעולם: יובנטוס

המשחק הראשון שלי: ה-5:0 שאכלנו בחיפה ב-94

רגע מרגש/זכור: ה"גל" במשחק האליפות ב-96.

שיר עידוד אהוב: צהוב עכשיו צהוב תמיד

דעה על העונה האחרונה: זוועתית עם רגעים קסומים

ציפייה ותחושה לעונה הבאה: הרבה זמן לא הייתי כל כך אופטימי

דעה על ההנהלה כיום: אפשר לראות שהם עושים מאמצים להשתנות ושימשיכו ככה

כמה מילים לקהל: רק שיחזור שנתיים אחורה ואני מרוצה

היכל התהילה- אברהם בנדורי

יום העצמאות אומנם עבר, אבל אין יותר מתאים מלראיין את אברהם בנדורי, שוער מכבי בשנות ה-50, בשבוע שאחרי חגיגות יום העצמאות. בר לשם דיבר השבוע עם מנהל הנבחרת הלאומית בדימוס.

-לפני 57 שנים, נלחמת במלחמת העצמאות, ספר לנו על כך

"שירתתי בגבעתי, בגדוד "שועלי שמשון", תחת פיקודו של אריה שפק, שגם כן היה במכבי באותה תקופה. בכלל, המון שחקני מכבי של אותה תקופה שירתו ביחידה הזו. זו הייתה פלוגה של ג'יפים, שבעיקרון הייתה אמורה לשרת באיזור תל אביב, אך כשהמצרים פלשו לישראל, נשלחנו דרומה לאיזור נגבה, ליד קריית גת. בהמשך המלחמה נפצעתי במהלך הקרבות ולאחר שלושה חודשים הבראתי".

-ספר על הקריירה שלך

"שלושה חודשים אחרי שהגעתי לבית החולים, הגיע יוסלה מרימוביץ' לבקר אותי ואמר "קום, נוסעים לארה"ב" למשחק הראשון של נבחרת מדינת ישראל (ולא מדינת ישראל ב.ל.). שיחקתי כשוער במכבי מגיל נוער ועד לפרישתי בשנת 1959. בכלל, בתקופה היא שחקנים כמעט ולא עברו מקבוצה לקבוצה, נשארנו נאמנים לקבוצה לכל אורך הקריירה, לעומת התקופה הנוכחית. מיד לאחר הפרישה נסעתי לגרמניה לקורס מאמני כדורגל, ואימנתי כמה קבוצות קטנות כמו מכבי פ"ת וביתר ת"א, אך מיד הבנתי שזה לא בשבילי, כל הלחץ בקריירת האימון".

-איזה הבדלים יש בין מכבי של אז לקבוצה של היום?

"ההבדלים הם כמובן מקצועיים. הקבוצה של אז הייתה חובבנית, לא היה תקציב למדים, לנעליים, שיחקנו עד שנקרעו ורק אז החלפנו, היו 3 אימונים בשבוע במקרה הטוב, ולכל אחד הייתה עבודה נוספת. אבל אז שחקנים נלחמו בשביל הסמל, בשביל המועדון, שהיה האהבה שלהם, כמו של האוהדים. גם היום ישנם שחקנים שאוהבים את המועדון, אבל הדבר הראשון שעומד מול עיניהם הוא הכסף".

-מה עשה את מכבי בתקופתך לקבוצה גדולה שזללה תארים?

"האחדות, החברות בין השחקנים. כולנו יצאנו לבלות ביחד, היינו החברים הכי טובים. כולם בשביל אחד ואחד בשביל כולם, כמו שאומרים. כמובן שכולנו אהבנו מאוד את מכבי, ושיחקנו בשביל הסמל והגאווה שלנו ושל האוהדים".

-האם אתה עדיין עוקב אחרי מכבי?

"כמובן, אני מגיע לבלומפילד להרבה משחקים בעונה, הייתי במשחק חצי הגמר מול מכבי פ"ת".

אוהדים יקרים, אנחנו בפתחו של גמר הגביע 2005, ובעוד שבועיים תסתיים העונה רשמית. אין צורך לחזור ולספר את כל התלאות שעברנו בשנתיים האחרונות, את הימים הקשים, הרגעים הלא נעימים, רגשות התסכול, הכעס והייאוש שעברנו. לפעמים צריכים לעבור בחיים את הרגעים האלה ולא מתוך בחירה, אלא מתוך חוסר ברירה. את האיזון הדק שבין קבוצת כדורגל לאוהדיה יש לשמור אך כאשר הדברים מוליכים לחוסר שליטה מגיעים למצב של בלבול ואנרכיה. לשמחתי הרבה, כאוהד שהיה במחאה תקופה ארוכה והגיע למצב של איבוד הזדהות עם הקבוצה והמערכת, שני הצדדים ידעו להתעלות ברגע הנכון ובעייתיות הנכון ולשים את הפוליטיקה בצד ולגלות אנושיות והבנה, כדי להחזיר עטרה ליושנה. כדי להחזיר את האימפריה למקום הראוי שלה בליגה. פיוס אמיתי בין שני הצדדים, שלא מסכימים אחד עם השני, בא מאהבה והבנה. לאורך כל הדרך טענתי כי מכבי תל אביב הוא המועדון המפואר והגדול ביותר במדינה, מועדון שחייב להיות מחובר לקהילה שלו ולהיות תמיד בקדמה מבחינה שיווקית, כלכלית, מקצועית, חינוכית ומוסרית. המסלול הנכון בקבוצה הכל כך מפוארת עם קהל כל כך גדול הוא חינוך והקניית ערכים לילדי המועדון מגיל קטן, שילוב נכון בין אנשי מקצוע המחזרים והמוזהים עם הקבוצה לניהול היומיומי, לקהל ולחשיבה אסטרטגית של מועדון 24 שעות ביממה. כדורגל הוא משחק של העם ויסוד הקמתה ודרכה של מכבי תל אביב שזור לסיפורים רבים ובשחקנים רבים שיהפכו לאגדות לדוגמת שייע גלזר הגדול, שהיה מגיע לאימונים במגרש המכביה על אופניים. היום בגמר הגביע סוגרת מכבי תל אביב מעגל וחוזרת להיות הקבוצה של העם. הכעס, הקיטוב והשנאה מתחלפים בפיוס, אהבה ואמונה בזמנים חדשים מלאים ריגושים שיחזירו את הכבוד, הגאווה וההזדהות לכולנו. על רקע הכדורגל הישראלי המתפורר, בעונה הבאה נוכיח ב"ה לכולם שמכבי תל אביב היא המשמש הזורחת של הספורט בארץ ואוהדיה הם המשפחה הגדולה השורשית והאמיתית ביותר בספורט. לוני הרציקוביץ, ניר קלינגר, אלי דריקס, אבי נמני, האחים ברומר, שחקני הבית, השחקן 12, האולטרס, הסאב 11, שער 8 – כולנו יחד מחזירים עטרה ליושנה, מוותרים על האגו ועל מי צודק שווה בשווה. עכשיו כולנו ביחד אומרים את המשפט: מכבי מעל הכל.

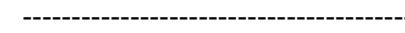
רק אהבה תביא אהבה, פיוס=ניצחון, ותודה לכל האנשים שהזכרתי למעלה.

הראשון שלי/ אוהד כהן

יש רגעים בכדורגל שילכו איתך כל החיים. אחד מהם זה המשחק הראשון שנכחת בו. בעונת 93/94 הייתי בן 10 ואבא שלי מצא לנכון לקחת אותי למשחק כדורגל. ועוד לאיזה משחק. גמר גביע המדינה לעונת 93/94, הדרבי הגדול. לא אשכח את ההתרגשות הרבה שהציפה אותי באותו אחר הצהריים של יום שלישי אי שם בהמתנה מורטת עצבים לקראת הנסיעה למגרש, לא אשכח איך במשך כל אותו אחרי הצהריים שיננתי וחיברתי לעצמי שירים לקלינגר, זוהר, דריקס ונמני. בסביבות שעה לפני המשחק הגענו לאיצטדיון רמת גן והמחזה היה מרהיב. ישבתי אז בשער 2, שער המערב באוהדי הפועל ומכבי. מימני שער 1 כולו צבוע באדום. ממולי שער 11-12 רועש וגועש בצהוב כחול, שבצידי השמאלי גועש פי שתיים הבית של אוהדי מכבי בשנות ה-90, שער 4. את הצמרמורת שאחזה בי בשעת נגינת ההמנון אי אפשר לתאר. המבט לעבר שער 11 ששואג עם הצעיעים שהורמו אל על את ההמנון הלאומי, והמחזה של התזמורת המשטרית כשברקע נמצאים גיבורי ילדותי אובארוב, קלינגר, זוהר, נמני וברומר היה מרהיב. את המחצית הראשונה אני זוכר בלי אירוע מיוחד, אבל למרות החוסר שבשערים, האדרנלין שלי לא הפסיק לפעול. במחצית השנייה, מכבי קיבלה בעיטה חופשית. אני זוכר איך כולם הסתכלו אל זוהר ולחשו אחד לשני "זוהר בועט, זוהר בועט" בציפייה לגול. ואז פתאום מצאתי את עצמי, ילד בן 10, קופץ לשמים ומתחבק עם אנשים הגדולים ממני. זוהר כבש! לא עבר הרבה זמן וכבר טיפסתי על הגדר כדי להקניט את אוהדי הפועל. קלינגר דפק את השני ואני הייתי בשמיים. מכבי ניצחה ולקחה את הגביע ואת צפירות המכונניות בשדרות רוקח שבישרו על צביעת העיר בצהוב לא אשכח לעולם.

לוני והאלימות במגרשים/מוטי חן

למחרת ערב חצי גמר הגביע העיתונים רעשו וגעשו, האלימות המתגברת במגרשים הגיעה לשיא חדש - מנהרת השחקנים! זה הלך לדבר עם השופט, האח איים, אגרוף הונף, מישוה הפריד...רות סוף. בשנים עברו התרגלנו לראות את לוני ודריקס בוועדות של וילן, מבכים את הרעה החולה שהורסת את הכדורגל, מבקשים להחמיר את העונשים, עונשים שלמעשה במקום לפתור את הבעיות הקיימות מוסיפים בעיות חדשות. אלימות המשטרה, העסקנים, העיתונאים והשחקנים שמלכים את האש, תנאי המכלאה הכלולים בחוויה המפוקפקת למדי של משחק בליגת העל, אף אחד מאלה לא קיבל ביטוי במועצת החכמים של הכנסת. אז החמירו את העונשים, ואם תצעק 'טועמה מחבל' ישר ישימו עליך אזיקים, אבל את האלימות פתרנו? לא כל כך, מה שכן עכשיו כל ניצב וראש מרחב יכול להלל את עצמו בעיתון "נעצרו 34 אוהדים על התפרעות ועוד 4 על ספסרות, האירוע הסתיים בהצלחה". אם פתרתם את בעיית האלימות למה עדיין ממששים לנו את הביצים בכניסה? למה מכוניות נשרפות או נהפכות לאחר משחקי עונה? למה בכל מעמד גדול (אין הרבה כאלה היום) הספסרים חוגגים עם חבילות של שטרות וכרטיסים? ואולי הכי חשוב, למה הקהל עדיין בורח מהמגרשים? למה מכבי חיפה חוגגת אליפות בלי אוהדים? למה חצי גמר הגביע לא משך אפילו עשרים אלף אוהדים כשלא מזמן מכבי מילאה את רמת-גן לבד? עד היום הייתה הנחה כזאת שמניעיו של לוני בתחום האלימות טהורים, שהוא בא לחנך. אבל זאת לא חוכמה לכוא בטענות רק לאוהדים. כי יום אחרי מאורעות המנהרה פתאום "יאללה סולחה" בחסות חומוס צבר, לא סולחה ולא נעליים, זה המבחן הגדול שלך לוני, אם תוותר במקרה הזה ולא תמצה את הדין עם האלימים ששולטים בקבוצות ובהתאחדות בין אם בבתי הדין ובין אם בבית משפט אזרחי, המאבק שלך שווה לקליפת השום. דמם של עסקנים לא שונה מדמם של אוהדים, להיפך האלימות של החברה מתא הכבוד זהב הרבה יותר גרועה. לי אישית לא זכור שאוהד שהדליק אבוקה או שבר חלון של אוטובוס סגר את זה ביום שאחרי בסולחה מסורתית עם חומוס פיתות ולבנה, אלא בעיקר בתא מסריח עם עכברים אנסים ורוצחים באבו כביר- אקספרס של חצות לילית אחד (על בסיס לינה וארוחת בוקר) בחסות משטרת ישראל. לוני, תוכיח לנו שאתה שונה גם לטובת הענף.

שיעור היסטוריה-גמר גביע 87 מכבי ת"א-מכבי חיפה/עוז גל

גמר גביע המדינה בעונת 86/87 הפגיש את מכבי ת"א ואת הירוקים מהכרמל. 12,000 צופים בלבד הגיעו לגמר הגדול, שבו הייתה למכבי הזדמנות נהדרת להחזיר את הגביע למקומו הטבעי בקריית שלום אחרי עשור שלם ללא אף גביע צהוב. במחצית הראשונה של המשחק לא השכילו שתי הקבוצות להגיע למצבי הבקעה רבים, והתוצאה נותרה מאופסת עד להפסקה. המחצית השנייה נראתה כבר אחרת לגמרי, אולי זה בגלל התעוררות של שחקני ההתקפה של שתי הקבוצות, ואולי זה בגלל חולשה נוראית של ההגנות. אבל מה שבטוח, גולים היו שם. והרבה. בדקה ה-54 מסר מיקי כהן לאלון נתן, האחרון עבר שני ירוקים ושלה את הכדור לדריקס שהרים לרחבה. גריאני היה במקום הנכון כדי לנגוח פנימה, 1:0 מכבי. תשע דקות לאחר מכן איזן ארמלי את התוצאה לאחר מסירה של בריילובסקי, 1:1. בדקה ה-72 שלח ארז לולו את הכדור קדימה. רפי אוסמן, בלמה של חיפה פיספס אותו, וכל מה שנותר לאלי דריקס זה לשלוח את הכדור פנימה, ישר לפינה הרחוקה. 2:1. חמש דקות לסיום שהגיע נראה קרוב מתמיד השווה משה סלקטר את התוצאה ל-2:2 לאחר הגבהה של ציון מרילי מכדור חופשי. המשחק נכנס להארכה. בדקה ה-101 עלו החיפאים ליתרון ראשון במשחק. איתן אהרוני הרים את הכדור מימין וארמלי בעט לרשת, 3:2 לחיפה. שש דקות לסיום ההארכה הגיע שער השוויון. ואיזה שער זה היה. חי קרייס נגח את הכדור לעברו של דריקס שבמספרת אדירה קבע את התוצאה בתום 120 דקות, 3:3. יש לנו פנדלים. ציון מרילי החיפאי בועט החוצה. אלון נתן בועט במדויק לפינה השמאלית-1:0 מכבי. בוני עוצר את הבעיטה של ארמלי, וחיים גולדברג קובע 2:0 מכבי. משה סלקטר מצליח לצמצם עבור חיפה-1:2. מיקי כהן בועט לקורה, עדין 2:1 למכבי. בריילובסקי משווה ל-2:2, ודריקס מיד מחזיר את היתרון לצהובים. 3:2 למכבי ועוד בעיטה אחת לכל קבוצה. קלינגר מצליח להכניע את בוני ולהשוות ל-3:3, ומי אם לא בני טבק האגדי מכניע את אבי רן וקובע סופית, 4:3 למכבי. הגביע שוב צהוב.

שנים שהיינו מגיעים לשער 4 ברמת גן או לשער 11 בבלומפילד והיינו מתעוררים לעידוד בשעת משחק בעזרת הקריאה המיתולוגית "קוקו-ריקו" של האוהד המיתולוגי הרצל התרנגול. מערכת "יהודה המכבי" מביאה לפניכם מספר סיפורים פיקנטיים אודות האוהד האהוב על כולנו.

שנות ה-90 היו שנים צבעוניות מאוד בחיי אוהדי מכבי ת"א. אוהדים רבים בעלי תכונות מיוחדות הפכו לאגדות, ועד היום הכינויים שהודבקו להם, נשארים איתם ואיתנו. אחד מהם היה הרצל התרנגול. בתחילת שנות ה-90 כאשר אברהם גרנט הגיע למכבי ת"א והקבוצה החלה את מסלול ההצלחות, שיחקה הקבוצה באיצטדיון ר"ג, למרות שבעונת האליפות עקב הצפה גדולה שבה הוצף המגרש בר"ג במים והדשא נמחק כליל, עברה הקבוצה לבלומפילד ויותר מאוחר חזרה לר"ג. לאחר מכן, כאשר ההצלחות המשיכו ומכבי ביססה את עצמה ולא ירדה מהמקום הראשון או השני (תקופת 91-96). אחת הדמויות היותר זכורות, מצחיקות ומרגשות הייתה דמותו של הרצל תרנגול (אף אחד לא יודע מה שם המשפחה שלו עד היום). את קריאות התרנגול המפורסמות שלו לא ישכח אחרון הילדים בשער 4. הרצל היה בוחר "שעת כושר", בה היציע היה בשקט, ובצעקת קוקו-ריקו אדירה היה מפלח את השקט וגורר אחריו צחוק של הקהל המשועשע שהיה מגיב במחזאות כפיים סוערות. באותן שנים, חלק מהמנהגים שעשינו ביציע כדי להכנס לאווירת הטירוף הייתה המרצתו של הרצל לעשות את ה"קוקו-ריקו" המפורסם. לא אחת היו עומדים מנהיגי היציע על הברזלים ומחפשים את הרצל במבט עין, וכאשר לא היו מוציאים אותו היו פותחים בשירת "תרנגול, תרנגול, תרנגול" שלאחריה כל היציע הצטרף ותוך מספר שניות זוהה התרנגול באחת השורות. המבטים הופנו מיד להרצל בדרישה לחיקוי קול התרנגול, וביחד עם המבטים היו מבצעים את קריאת ה"אוווו" המפורסם, שבו יש ציפיה לכניסת השחקנים או למשהו מיוחד (כיום לפעמיים עושים זאת לפני קרנות או בעיטות חופשיות). מיד לאחר מכן התרנגול ביצע את זממו והקהל היה מגיב בקריאות אולה, מחזאות כפיים וקריאות עידוד כמו "1, 2, 3, 4 הנה המשיח בא והוא יביא לנו את הניצחון היידיה מכבי" או בקריאה המפורסמת "יאאלה יאללה". אחד הסיפורים המפורסמים עם הרצל התרנגול היה כאשר קבוצת פנרבחצ'ה הגיעה לארץ למשחק במוקדמות ליגת האלופות, ושחקניה התאמנו באיצטדיון ר"ג. הגיע התרנגול לאימון הטורקים ביחד עם מספר אוהדים ולאחר איסור מפורש של מנהל האיצטדיון, ניר פרצלינה שאסר להכנס לאימון, סחב התרנגול את החבורה אחריו להתפלח לתוך השירותים של שער 4 כדי לצפות באימון. מיד בסיום האימון יצא התרנגול לבדו מול אוטובוס השחקנים של פנרבחצ'ה, כאשר התרנגול מבקש לעלות לאוטובוס (מעשה התאבדות), ולאחר ששחקני פנר המפחידים הורידו אותו בדחיפות מהאוטובוס פצח התרנגול בשלוש קריאות קרב, דבר שקומם את כל יושבי האוטובוס שיצאו החוצה והחלו לרדוף לעברו ולצעוק לעברו את המילה הטורקית "סו", שבתרגום לעברית אומר "שתוק".

הסיפור המשעשע השני היה לקראת פתיחת עונת 96/97 במתחם האימונים בקריית שלום. כאשר התרנגול הגיע למשחק האימון, שהוא מלווה בלא אחרת מאשר בחורה. דבר שעורר תגובות קנטרניות ומצחיקות ביציע. להפתעת כולם, שמר התרנגול על שתיקה בכל מהלך האימון. כאשר פנו אליו האוהדים בניסיון להטריף אותו: "הרצל מה קורה?" נתן להם סימן של: "לא היום, לא היום" והצביע על החברה שלו ואמר "לא נעים". לאחר הפצרות רבות של אוהדים, שדרבנו בצעקות: "הרצל, אתה חייב", ולאחר לחץ אדיר של מספר דקות התרומם התרנגול מעל כיסאו, ומול עיני חברתו ביצע את זעקת הקרב. ראוי לציין, שלכל אורך הפניות שאלה החברה את הרצל, מה הקהל חוזר ומבקש ממנו. והוא אמר לה "לא יודע, לא יודע". צרחת הקוקו-ריקו שלאחר בקשות רבות יצאה לאוויר העולם, הרעידה את מתחם האימונים עד כדי כך שאחד השחקנים שרץ ביחד עם חבריו מסביב למגרש כמעט נתקע בדשא ונפל.

עד היום, אין אנו יודעים אם החברה המשיכה להפגש עם הרצל לאחר ש"התדמית" שבנה בעמל רב ניזקה בצורה קשה. אוהבים אותך הרצל!

בגיליון זה אנו חונכים פינה חדשה בשם "זאת השאלה" בה נציב בפני שני אוהדים שאלה, כאשר כל אוהד ייצג דעה שונה. והפעם, לקראת שנת המאה של מכבי ת"א, לא מעט מאוהדי הקבוצה מתחבטים בשאלה איזה תלבושת עדיפה לקראת השנה ההיסטורית. זיו יוסיפוף מסביר למה תלבושת המשבצות עדיפה בעוד האוהד שי מזרחי גורס מנגד שחולצת הפסים מ-85 היא זו שצריכה להיות בשנה ההיסטורית.

הגידו כן למשבצות/זיו יוסיפוף

מי מאיתנו לא זוכר את תלבושת המשבצות של שנות ה-90? עד היום מגיעים מיטב מבנינו ליציע שעליהם החולצה הנוסטלגית בצירוף הספונסר המוכר בשם "ויזה", כאשר מאחורה מודפסת הספרה 8. משחק האליפות בב"ש, הניצחון הגדול בקריית אליעזר ב-96 ומשחק ההכרעה ב-96 אלו רק קמטון מהזיכרונות שיש לנו מהחולצה המשובצת סטייל משטח משחק הדמקה. אין ספק שבשאלה המשבצות של שנות ה-90 או לחילופין תלבושת הפסים של 85 גוברת בלי בעיה המשבצות על פני הפסים. אומנם אוסיף לטובת חברי שיטען לטובת הפסים, שב-1912 תלבושת הקבוצה הייתה פסים תכלת-לבן, קח שגם לה פן נוסטלגי לא חסר, אך בכל זאת, איזה זיכרונות יש לנו מהפסים? אומם תלבושת הפסים כיכבה אצלנו גם בשנות ה-70 הטובות, אך האם ראוי שבשנת המאה נופיע בתלבושת בה שיחקנו בשנות ה-80 הרעות? אין יותר מתאים בקבוצה שבה בצוות הניהולי, המקצועי ועל הדשא יהיו שמות כמו אלי דריקס, ניר קלינגר, שורה אובארוב, האחים ברומר ואבי נמני, שתופיע הקבוצה במדים שבהם לקחו תארים הנ"ל. דבר אחד ברור. הדור הצעיר של היציע שעד היום מגיע עם החולצה המשובצת למשחקי הקבוצה היה רוצה לראות את אחד עשרה הלוחמים של קלינגר לובשים את חולצת המשבצות בשנת המאה שממנה יש לכלל הקהל זיכרונות נהדרים.

הגידו כן לפסים/ שי מזרחי

תלבושת הפסים(הזכרות) המיתולוגית של מכבי ת"א היא התלבושת אולי היפה ביותר שהייתה אי פעם לקבוצת מכבי ת"א בכדורגל, אולם אני בהרתי אותה כתלבושת המועדפת שלי לשנת המאה של מכבי ת"א משום שהיא מסמלת התחדשות, רענון, והתרגשות שאלו דברים שכל כך חסרים היום בקבוצה. ב-1985 עברה מכבי לשחק עם התלבושת הזאת למשך שנתיים, הקבוצה שיחקה את הכדורגל היפה ביותר שלה בעשרים השנה האחרונות, הבקיעה שערים רבים והלהיבה את קהל אוהדי הקבוצה. נכון יהיה להגיד שתלבושת המשבצות בהחלט זכורה לטובה, אך תלבושת המשבצות סימלה יותר רוח קרב, רוח עמידה וחוסן קבוצתי, אך לא כדורגל מבריק בניגוד לתלבושת הפסים מ-85. הקהל של מכבי ת"א זקוק לרוח חדשה ורעננה שתגרום לקהל להנות מהקבוצה, ואין יותר מתאימה מהחולצה שבה נהנו ב-85. תלבושת המשבצות הייתה מתאימה לקבוצה של קלינגר, אובארוב, נמני, האחים ברומר אבל הקבוצה שאותה מנסים לבנות במכבי לעונה הבאה, שתהייה בנויה על קוסמים כמו ברקוביץ ונמני, אין מתאימה יותר מתלבושת הפסים. ראוי גם להוסיף שתלבושת הפסים אף מזוהה עם מכבי ת"א בעבר היותר רחוק כאשר במהלך שנות ה-70 כיכבה הקבוצה עם צורת התלבושת הזאת והלהיבה את קהל אוהדי הכדורגל בישראל, כאשר מכבי שיחקה בפסים צהוב-כחול, שהספרות מאחורה רשומות בצבע לבן, ועד היום אני מחזיק בביתי פוסטר של אלי דריקס מ-85 בתלבושת הפסים המרגשת.